

عنوان مقاله:

لبلای وطن در آغوش شعر مشروطیت

محل انتشار:

مجله تحقیقات تمثیلی در زبان و ادب فارسی، دوره 3، شماره 10 (سال: 1390)

تعداد صفحات اصل مقاله: 29

نویسندگان:

ناصر الدین شاه حسینی - استاد زبان و ادبیات فارسی دانشگاه آزاد اسلامی واحد علوم و تحقیقات

مسعود سرحدی - دانشجوی دوره دکتری زبان و ادبیات فارسی دانشگاه آزاد اسلامی تهران واحد علوم و تحقیقات

خلاصه مقاله:

وطن پرستی در معنای وسیع کلمه، یکی از شاخص های اصلی شعر عصر مشروطیت محسوب می شود. این مهم با آنکه در ایران مسبق به سابقه بود اما پس از یک فترت چند صد ساله، مجددا در این دوره احیا گردید. تجاوزات پی در پی همسایگان و دخالت های منافع طلبانه ی فرنگی ها که با تحقیر و تخفیف ملت ایران همراه بود از یک سو و ضعف و زبونی دولتمردان در مدیریت جامعه و صیانت از تمامیت ارضی کشور از سویی دیگر، غرور هر ایرانی وطن خواهی را جریحه دار می کرد. لذا شعرا نظر به رسالت اجتماعی شان، به عزم برانگیختن شور و شعور مردم از حس مقدس وطن خواهی، تیغ دو لبه برای کوتاه کردن دست درباریان و بریدن پای بیگانگان ساختند. البته وطن پرستی آنان عموماً عاطفی و عاری از نضج و عمق فکری و فلسفی بود. به همین منظور، رویکردشان به وطن، ترکیبی از تمامی باورهای مختلف وطن خواهی اعم از: ناسیونالیسم، انترناسیونالیسم، شوونیسم و حتی در معنای مسقط الراس و زادگاه بوده است. در این نوشتار به جهت در آمیختگی نگاه وطن پرستانه ی شعرا، و با توجه به پیشینه ذهنی و زبانی آنان سعی بر این است که انگیزه ها و سطوح وطن دوستی در شعر شاعران برجسته و تاثیر گذار این برهه بررسی شود.

کلمات کلیدی:

مشروطیت، شعر، وطن، ناسیونالیسم

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/862433>

